

Antidogma - Faji zavargások Franciaországban

2012 október 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ahogy tavaly Anglia, néhány hete Franciaország volt (ismételten) olyan súlyos faji zavargások színtere, amelyeket a politikai korrektség dogmái és a hatalomnak való megfelelés kényszere között lavírozó f?sodratú média sem tudott negligálni.

Ma a francia rendszer egy vegyészstanulóra hasonlít, akinek a laboratóriuma robbanással fenyeget. Rendszeresen egész városok lobbannak lángra spontán módon, akárcsak az öngyulladásponjtját elér? gyúlékony folyadék. A hatóságok minden incidens után igyekeznek elbagatellizálni a történeteket, és még több pénzzel megvásárolni a társadalmi békét. Valójában azonban nem békét vesznek, hanem csak id?t, és mint minden túlélési stratégia esetében, az id? egyre többbe kerül, ahogy közeledik az elkerülhetetlen. Az a nap pedig, amikor már nem képesek lépést tartani az exponenciális inflációval, maga lesz az ítélet napja.

Szociális segélyeinek él?sködésre csábító palettájával Franciaország mágnesként vonzza az afrikai bevándorlókat. Egy olyan földrészen, ahol egymilliárd-háromszázmilliónyan élnek teljes szegénységben, a szociális lakás és a heti ötveneurós segély kilátása önmagában elég ahhoz, hogy ne legyen hiány a jelentke?kben. Márpedig Franciaország egyike a világ azon ritka országainak, amelyeknek az a mazochista szokásuk, hogy gazdasági és erkölcsi tekintetben egyaránt nélkülöz? embereket importálnak, majd azért dotálják ?ket, hogy szaporodjanak.

Az afrikai bevándorlók nagy többségének eszében sincs beilleszkednie az európai befogadó országok társadalmi közegébe és elfogadni azok normáit, hiszen akárcsak a folyóvíz és az elektromos áram, ezek sem egyetemlegesek. Az afrikaiak többsége nem hajlandó feladni a hagyományait, a vallását, a szokásait, még akkor sem, ha bebizonyítják nekik, hogy éppen ezek felel?sek nyomorúságos állapotukért nemzedékek óta. Többségük azért érkezik Franciaországba, hogy kihasználja a szociális ellátórendszer nagyvonalúságát, miközben nemhogy lazítaná, hanem éppenséggel er?síti köt?dését a régi életmódjához.

Az a tény, hogy nyomorúságos életüket felcserélhetik a társadalmi eltartott státuszára, lehet?vé teszi számukra, hogy továbbra is ragaszkodjanak származási országuk szokásaihoz. Franciaország pénzt, szállást, orvosi ellátást, útlevelet ad számukra anélkül, hogy bármit is követelne cserébe. Éppen ellenkez?leg: úgy t?nik, mintha a rendszer egyenesen azoknak kedvezne, akik nem hajlandók integrálódni; akik elutasítják a köztársaság törvényeit; akik köpnek a helyi kultúrára. A legrosszabb, amit egy franciaországi bevándorló-aspiráns tehet, ha akár a legcsekélyebb mértékben is elismerést tanúsít a befogadó ország iránt. Így nagyon gyakori, hogy orvosoknak sem adnak beutazó vízumot szakmai konferenciákra, ugyanakkor viszont akár többszörösen visszaes? b?nöz?k is megkaphatják a francia állampolgárságot. Ez kihívás minden logikával szemben. Ez a francia kivétel.

A beilleszkedésre kész fekete-afrikaiak és maghrebi arabok töredékét egész hadseregnyi „söpredék” (Sarkozy dixit) ellensúlyozza, fittyet hányva a társadalmi együttélés legelemibb szabályaira. Ennek az etnikai-vallási maffiának törvényen kívüli zónákra van szüksége, ahol zavartalanul folytathatja hagyományos b?nöz? életmódját: a zsarolást, orgazdaságot, védelmi pénzek szedését, drogkereskedelmet, prostituáltak futtatását. Éppen ezért gyakorlatilag megtisztították lakónegyedeiket az ?shonos lakóiktól, és a sors tragikus ironiája, hogy az elüldözöttek közül sokan maguk is korábbi dél-európai bevándorlók leszármazottai. Autóikat felgyújtották, postaládáikat kibeletzték, lakásaikat kirabolták, gyermekeiket addig inzultálták, amíg el nem menekültek. Akik pedig nem tudtak

elmenni, azoktól néma csöndet, teljes alávetettséget és lesütött tekintetet követelnek, „dhimmi” létre kényszerítve őket a saját hazájukban, akárcsak a vallási kisebbségeket a muszlim országokban. Ugyanakkor a külvárosok bevándorló népességével szemben a bekerítés és elszigetelés politikáját alkalmazzák. Miután a környékre elüldözték fehér lakóikat és egymás között maradtak, menthetetlenül rájuk zuhan az omerta törvénye, áthághatatlan határt szabva minden integrációs törekvésnek több nemzedék után is.

Még aggasztóbb, hogy az új bevándorlók társadalma és az őshonosok társadalma teljesen ellentétes irányban halad. A franciák kozmopolita társadalmi csoportok vagy a kollaboráns rezsim tulajdonában álló tévécsatornákból kapják a „jó szót” és az elre gyártott igazságokat. Megtanulják egymást gyűlölni, a múltjukat pedig szégyellni. Megtanulják, hogy az identitásuk felvállalásának pusztán ténye is megbocsáthatatlan bűn. A bevándorlók ellenben a hódító wahabizmus által finanszírozott csatornák felé fordítják parabolaantennáikat, sohasem létezett dicsőségeket találva rajtuk vallási-etnikai szolidaritásuk erősítéséhez.

Ma egy katari vagy szaúdi prédikátornak nagyobb súlya van a külvárosokban, mint az összes francia képviselőnek együttvéve. A bevándorlók nem érzik magukra nézve kötelezőnek a köztársaság jogrendjét, hiszen éppen a saját bűnükön tapasztalhatják nap mint nap, hogy a franciák olyan törvényeket hoznak és tisztelnek, amelyek az áldozatot büntetik és a bűnözőt jutalmazzák. Helyettük inkább „Allah törvényeit” részesítik előnyben – pontosabban azokat, amelyeket az arab média akként prezentál.

Ma a francia külvárosok élete az afrikai és maghrebi társadalmak negatív lenyomata. Önmagában hordozza kudarcának csírát, mivel ugyanazok a perverz és torz szellemek manipulálják. Ideológiájuk vegytiszta nekrofilia: az emberi élet feláldozását követeli, cserébe pedig túlvilági kárpótlással kecsegtet. Franciaország egyre inkább egy spirituális romhalmazzá válik, miután teret engedett az értékek féktelen relativizmusának. Azt remélve, hogy meghunyászkodásával elkerülheti a fenyegető erőszakot, az egész ország engedelmesen térdet hajtott. Ráadásul ez ma már teljesen nyílt titok, és csak további bátorítást jelent az afrikaiak inváziójához. Egyre gyakoribb erőfitogtatásaikkal is a térfoglalásukat demonstrálják Európa-szerte.

Gazdag István - demokrata.hu

Ajánló